

[Aksel Larsen.]

ner, og som hedder Danmarks geografiske beliggenhed, jo fortsat eksistere. Hvis det ulykkelige skulle indtræffe, hvis storkrigen mellem vest og øst skulle udbryde, så vil selve den omstændighed, at Danmark er medlem af en militæralliance, medlem af Atlantpagten, bevirke, at vort land, fra det første skud affyres eller den første atom-bombe falder, vil være krigsdeltager, og netop vor geografiske beliggenhed gør det sandsynligt, ja, gør det vel sikkert, at vi før andre lande og mere end andre lande bliver udsat for den moderne krigs forfærdelige ødelæggelser. Endnu farligere bliver Danmarks stilling naturligvis, hvis der på vort territorium opstilles moderne, udprægede angrebsvåben. Nok så mange højtidelige forsikringer om, at Danmark selv ikke har angrebshensigter, at ingen her tænker på at starte en krig, vil i så tilfælde ikke hjælpe.

Det vil et såkaldt forsvarsfællesskab med Vesttyskland heller ikke. Henvisning til den tyske marines værdifulde deltagelse i efterårsmanøvrerne på og omkring Sjælland kalder, som disse manøvrer selv og hele deres forløb, nærmest på smilet. Hverken hjemmeværn, infanteri, tysk marine eller generalmajor Kragh vil kunne gavne vort land eller beskytte dets befolkning, hvis Danmark inddrages i en storkrig.

Det er muligt, at et militært samarbejde mellem Danmark og Tyskland kan kaldes en naturlig følge af medlemskabet i Atlantpagten. Det er da også det eneste naturlige, der kan siges om et så unaturligt samarbejde. At forestille sig, at Jylland i dansk interesse skulle kunne blive forsvaret af tyske landstyrker, at forestille sig, at de danske sunde og bæltter skulle kunne blive forsvaret af tyske søstridskræfter, er lige så naivt, som det var i 1939 at forestille sig, at Hitlertyskland ville føle sig bundet af en ikke-angrebspagt med Danmark. Det er med de mest bange anelser, man hører om den såkaldte „planlægnings-gruppe“, der med dansk, tysk og engelsk deltagelse arbejder i Holtenau ved Kiel, og frygten bliver ikke mindre, når man af bitter erfaring ved, at sådanne planlægninger under Atlantpagten som regel ender med, at man ikke står så frit, som stats-

ministeren påstår, men kan blive stillet over for fuldbyrdede kendsgerninger.

Statsministeren forsikrer, at ingen her i landet tænker på at starte eller deltage i nogen angrebskrig. Kan han da virkelig tro, at det, planlægningsgruppen i Holtenau sysler med, er andet end forberedelse til krigsførelse i Østersøen? Tør statsministeren virkelig i sin inderste overbevisning hævde, at dette ikke med betydelig ret af Sovjetunionen kan opfattes som en trussel og i hvert fald er egnet til at skabe øget spænding og ikke afspænding i Østersøområdet?

Jeg tilslutter mig, jeg underskriver med begge hænder statsministerens ord om, at vor skæbne er meget nøje knyttet til udviklingen i Østersøområdet, og at det er i vor interesse, at der hersker fred og rolige forhold i denne del af verden. Men så bør Danmark også handle ud fra denne rigtige problemstilling, så bør det ikke deltage i militært samarbejde med magter, der — hvad Danmark end mener og tilsigter — er interesserede i i givet fald at føre en krig ind i Østersøen, så bør Danmark søge i samarbejde med alle Østersøstater at nå til aftaler, som skaber størst mulig sikkerhed for, at freden bevares i Østersøområdet, og det bør ikke lade de initiativer, der med dette formål for øje er taget af Sovjetunionen, af Polen og af vor nærmeste nabo i Østersøen, Den tyske demokratiske Republik, uensede. Jeg kan ikke tro andet, end at Sverige og Finland vil være interesserede i et sådant samarbejde og i sådanne aftaler. Skulle statsministeren eller andre på nogen måde være hildet i den tro, at regeringen i Vesttyskland — som, Gud bedre det, er vor forbundsfælle og våbenfælle — tilstræber forhandling og afspænding, må de totalt have overset kansler Adenauers reelle afvisning af de forslag til afspænding, til forhandling og til påbegyndelse af afrustningen, som gentagne gange er fremsat af Sovjetregeringen, bl. a. i statsminister Bulganins breve.

I forbindelse med sin omtale af disse breve og de deri indeholdte forslag kom stats- og udenrigsministeren ind på de hidtidige og resultatløse forløbne nedrustningsforhandlinger. Hans betingelsesløse godkendelse af vestmagternes holdning